

Röda Röst

Debattforum för Vänsterpartiets Stockholmsföreningar nov 2020, nr 66

Ill: Klas Sandberg

Röda Röster nr 66

Röda Röster är en periodisk debattskrift som ges ut av Vänsterpartiet i Stockholm stad. Den publiceras enbart digitalt och distribueras via e - post. Signerade artiklar om såväl lokala som nationella och internationella frågor publiceras. Artikelförfattarna ansvarar helt för innehållet i texterna. Redaktionen ansvarar för att de texter som publiceras följer Vänsterpartiets grundläggande värderingar och hålls i en saklig och kamratlig ton.

Röda Röster distribueras via e-post den sista arbetsdagen varje månad. Kontakta distriktsexpeditionen storstockholm@vansterpartiet.se om du inte får tidningen. Här kan du hitta tidigare utgivna nummer

av Röda Röster: <http://storstockholm.vansterpartiet.se/roda-roster/>

Redaktionen består av Erik Andersson, Ellinor Hultman, Maria Ljuslin, Johan Norlin, Klas Sandberg, Monica Santa Cruz och Gergios Tsiroyannis.

Röda Rösters logotyp är skapad av Sydney Ankers.

Skicka din debatttext till redaktionen på roda.roster@vansterpartiet.se (max 3000 tecken inklusive blanksteg). Redaktionen tar gärna emot utkast att utveckla tillsammans med skribenten.

Redaktionen vill uppmana fler kvinnor att delta i debatten. I nr 66 är 4 av 6 texter skrivna av kvinnor.

Innehåll	
Röda Röster nr 66.....	2
Låt tusen röster höras.....	3
The sky is the limit	4
Hakon Malmberg	
En ideologisk blunder.....	5
Monica Santa Cruz	
Satsa på dans inom skolan	6
Nasreen Aljanabi Larsson	
Martin Lööf	
Ett subtilt förakt för svaghet.....	7
Ellika Stymne	
Valet i USA. Förhastat jubel?.....	8
Klas Sandberg	
Månadens citat.....	8
Intervju med Lola Bodin, ordförande i Vänsterpartiet Birka-Vasa	9
Intervju av Monica Santa Cruz	

Låt tusen röster höras

Det är inte nödvändigt att alla i ett parti tycker precis likadant. Tvärtom! Ur olika ståndpunkter och perspektiv kan de allra mest spännande förslagen och politiken komma fram. Däremot behöver ett parti en levande debatt där de olika rösterna kan mötas och utvecklas tillsammans. En slags demokratisk infrastruktur som är helt livsnödvändig för att ett parti ska kunna utnyttja all den kraft som medlemmarnas olika bakgrunder och kunskaper innebär. Samtidigt som alla inte måste tycka lika behöver alla medlemmar ändå få möjlighet att läsa samma texter och ta del i samma diskussion.

Hur ett parti ska åstadkomma denna interndemokratiska struktur finns det många svar på. Röda Röster är ett sätt. Att alla medlemmar i olika partiföreningar i Stockholms stad har ett forum att få diskutera frågor som är angelägna för oss är helt nödvändigt för att hålla ihop som parti.

Det kan handla om vår politik i Stadshuset och hur vi som medlemmar kan påverka våra politiker, eller andra frågor som rör Stockholms stad där vi behöver föra diskussion mellan partiföreningarna. Det kan också handla om frågor som kan röra hela vårt länsdistrikt eller fackliga, feministiska, nationella och internationella frågor som en enskild medlem eller grupp av medlemmar anser borde lyftas och diskuteras. Kanske ur ett nytt perspektiv. Det ska även finnas plats för kritik mot partiets företrädare eller politiska linjer som partiet har drivit när behov för det uppstår.

Huvuddragen i vår politik beslutas på kongressen och i distriktens årskonferenser. Partilinjen ligger fast och som företrädare för Vänsterpartiet är det vänsterpolitik som gäller. Mellan kongresserna har våra företrädare friheten att förhandla och fatta de beslut som de anser är de bästa. Den ordningen måste finnas och respekteras i ett parti. Men för att förankra den förda politiken hos medlemmarna är den fria debatten viktig. Därför är ambitionen att våra politiker i Stockholm samt styrelseledamöter i distriktet och föreningarna ska ta tillvara på Röda Röster som ett viktigt interndemokratiskt forum och vara beredda på att svara på frågor och synpunkter från medlemmarna.

Men allra viktigast är att alla tusentals vanliga medlemmar känner kraften av att mötas i diskussionen och utveckla Stockholmsvänstern tillsammans.

Monica Santa Cruz, V Kungsholmen

The sky is the limit

Nu verkar det klart att flygplatsen läggs ner. Äntligen!!! Hur Vänsterpartiet agerar är viktigt för vår ställning, inte bara i Västerort utan för bilden av partiet i hela landet. Ska vi falla in i det vanliga kommunala gluffarmönstret och ensidigt kräva bostäder, bostäder, bostäder? Kommunen vill tjäna pengar och människorna vill ha nånstans att bo. Måste den kombinationen alltid leda till katastrof? Det måste rimligen någon gång kunna läggas flera aspekter på byggandet. Flygplatsområdet måste planeras vettigt. Det måste bli rejäla grönområden. Så länge flygplanen väsnades och stank låg Swedavia som en död hand över kulturlivet i Västerort. Lägg nu Stockholmsoperan och Nobelmuseet här! Tanken svindlar, allt ska ju ligga runt Nybroplan så att östermalmsborna får nära

gunås.

Under året har dessutom en helt ny aspekt tillkommit: Mängder av kontor i Ulvsunda Industriområde blir lediga när folk börjar jobba mer hemifrån. Här är sjöläge och vi måste kräva att andra än de rikaste ska kunna bo nära vattnet. Husen kan nu höjas flera våningar när inte flygplan längre ska landa och starta.

Flygplatsen är ett mycket stort markområde och det måste hanteras på ett genomtänkt och människovänligt sätt. Låt oss för allt i världen slippa en upprepning av de senaste årens trista, grönytefria experiment. Vi vill ha ett stort bibliotek (!) i ett riktigt kulturhus med teater och föreningslokaler. Skulle Bromma kunna få uppleva något så-

dant? Sluttningen ner mot Lillsjön måste bli något vackert. Upp på Kvarnberget flyttas gamla Bällsta kvarn och dras igång som arbetslivsmuseum, med malning blåsiga dagar. Bergets sydsida utnyttjas maximalt som grönområde. En snabbspårväg dras från Ekerö Centrum norr om Drottningholm på en högbro över Mälaren upp till Brommaplan och vidare till Solna Centrum. Hållplatsen vid Bromma Centrum kan väl få heta ULVSUNDA KVARN.

Jag säger bara Jävlar anamma!

Hakon Malmberg, V Bromma

En ideologisk blunder

Med sorg läser jag i Fastighetsnytt att V-Stockholm föreslår att sälja Östermalmshallen för att finansiera idrottsanläggningar. Till saken hör att man vill hindra försäljning av kommunägda bostadsfastigheter, och försätter sig i en situation där man väljer pest istället för kolera.

Låt mig fastslå som utgångspunkt att både kulturhistoriska miljöer som tillgängliga idrottsanläggningar är rättigheter som invånarna har. De är inte ett motsatspar.

Min första och inte alls nya tanke är att kulturhistoriskt värdefulla miljöer eller byggnader ska vara tillgängliga för alla och att det allmänna ska äga dem.

Vi privatiserar inte något:

- vi tror på gemensam egendom
- vi har bekostat dessa miljöer med våra skattepengar

Detta konkreta objekt, Saluhallen, är nyrestaurerad till höga kostnader, budgeten spräcktes flera gånger. Att det ligger på Östermalm har i sammanhanget ingen betydelse, det hoppas jag att även de mest

okunniga inser.

Idrottsanläggningar är även en del av det allmännas kapital som alla har rätt att njuta och använda. Vi vet att många barn och ungdomar väljer bort idrottande och det är inte förvånande, urbaniseringen äter upp de idrottsanläggningar som ligger närmast de tätast befolkade områdena i vår stad. Konsekvensen är förstås att barn får långt till idrottsplatsen och måste åka buss, vilket kostar pengar, alternativt måste skjutas, vilket kostar tid och miljö.

Hur långt har vi kommit i vår ideologiska villfarelse när vi förespråkar en privatisering här och samtidigt kämpar vi mot privatisering av föroretscentra? Kan vi inte, i konsekvensens namn värdera det vi äger gemensamt på grund av det?

Ingen politik ger oss rätt att utarma det allmänna. Att det skulle vara lönsamt är ett alltigenom borgerligt och kortsiktigt sätt att resonera. Vi förespråkar att alla allmänna nyttigheter, även idrottsanläggningar, ska finansieras med skattemedel.

Vi borde inte offra denna viktiga princip i samhällsekonomin, vi kan inte ta ansvar för en otillräcklig budget baserad på skattesänkningar, det är inte vår budget! Och den dagen en försäljning/privatisering

av något annat kommer på tal, har vi inga vettiga argument att sätta emot...

Om folk inte förstår varför vi behöver höja skatten får vi förklara det för dem.

Folk torde ändå förstå att det inte handlar om tillgängliga idrottsanläggningar kontra tillgänglig kulturhistoria. Eller vore det bättre att sälja Stadion? Den ägs av SGA-fastigheter, i sin tur 100% ägd av staden, och är ytterligare en klenod av stort värde.

Det är inte rimligt att vi från V använder oss av dessa tankegångar/förslag ens som utspel. Det kan ju hända att de borgerliga tar oss på ordet och utarmar ännu mer av vår stads kulturella skatter.

Vi får sluta att glädja oss för att fler vill flytta till Stockholm och staden får ökade skatteintäkter om vi inte kan stå som garantier för att dessa nya invånare får en bra livsmiljö till en rimlig kostnad, oavsett om det gäller bostaden eller anläggningar av hög kvalitet, allt annat är fel väg.

Monica Santa Cruz, V Kungsholmen

Satsa på dans inom skolan

Vi ser ett behov av att lyfta dans som ett tillval inom skolan. Vi ser flera positiva aspekter med dans, förbättrad hälsa, självförtroende, ökad förmåga till inläring av andra ämnen i form av förbättrat minne och ökad kreativitet. Dans bidrar till ökad gemenskap. En medveten pedagogik kan bidra till minskade stereotypa könsroller. Dans kan hjälpa barn och unga att uttrycka känslor på ett annat sätt. Det kan också bidra till integration genom att föra samman barn och unga i skolmiljö med olika kulturell bakgrund där det går att uppnå en gemenskap i dansen oavsett språklig förståelse.

På senaste åren har kommit tillräckligt mycket forskning om vilka effekter har dansen på vår hälsa, vi kan bli friskare och få bättre minne, självförtroende och kroppsuppfattning kan förbättras, dansen gör att man bli mer kreativ och mindre deprimerade

Dansen är viktigt i den sociala för att uppleva och skapa i grupp

Vi har inspirerats av föreläsningen "Sätt världen i rörelse - ett seminarium om dans, hälsa och skola i en pågående pandemi". https://www.youtube.com/watch?v=EhtwJweMX0w&feature=youtu.be&fbclid=IwAR26mpMg9n8OFquNI_vXMyCHKyRT9Fe3yuAONyiw8H-976PEZNYE-_x8x2W0 och kom på några konkreta förslag för att tillgängliggöra dansen i skola

- Inför dans som tillvalsämne
- Som en del av skolidrott inkludera dans
- Anlita danspedagoger i skolan
- Undersök möjligheter att en del av danspedagogers utbildning är förlagd vid skolor i form av studietjänst

Nasreen Aljanabi Larsson, styrelseledamot Vänsterpartiet Arsta, professionell dansare och koreograf och master student vid skh

Martin Lööf ordförande Vänsterpartiet Arsta

25 okt 20

Ett subtilt förakt för svaghet

Funkofobi är ett nytt ord. Det är en samlingsbeteckning för exempelvis fördomar om, särbehandling av och utestängande av personer med funktionsnedsättning. Funkofobi liknar termer som sexism, rasism och homofobi då de alla handlar om diskriminering av en grupp.

Diagnoser som ryms inom begreppet neuropsykiatriska funktionsnedsättningar är ADHD, ADD, autismspektrumtillstånd (ASD) dit Asperger numera hör, språkstörningar, intellektuella funktionsnedsättningar, dyslexi och dyskalkyli, Tourettes syndrom och tics. Det är ganska vanligt att en och samma person har flera av de här funktionsvarianterna. Jag har diagnoserna Asperger och ADD.

Funktionsnedsättningar är olika för varje person, tex är en del är högpressterande, andra inte. Du kanske har sett svårigheter och styrkor hos en person med diagnos. En annan person med samma diagnos behöver inte ha många, om ens några synliga likheter. En funktionsnedsättning innebär ofta att varierande grad av svårigheter i vardagen.

Jag tror generellt att människor är rädda för det som de inte förstår, tar medvetet eller omedvetet avstånd. Det är lätt att bilda allians med människor man känner igen sig i. Jag kan förstå det. Jag önskar dock att de flesta försöker förstå att människor som bryter mönster kan vara en tillgång. Särskilt i vänsterpartiet där man säger att människors lika värde är en utgångspunkt, att vi på olika sätt vill skapa ett tolerant samhälle.

2018 frågade Förbundet Unga Rörelsehindrade Vänsterpartiet om Funkofobi

Bland annat svarade Vänsterpartiet ”...Därför måste samhället formas på ett sådant sätt att alla kan medverka i utvecklingen och nå full delaktighet. Vi verkar på olika sätt för att skapa ett mer tolerant samhälle och motverka diskriminering och hatbrott.”

Personer som bryter mönster behövs och kan vara till stor nytta. Det handlar inte om att vara snäll och ta hand om personer med funktionsnedsättningar. Det handlar om att vara klok och och öppen för att

unika perspektiv tillför något positivt till arbete och mål. Tyvärr har jag upplevt en påtaglig motsats i föreningsarbetet från några personer, det har uppvägs av alla andra vänliga och schyssta.

Många som läser det här har tagit ställning mot rasism och homofobi. Tänk till, föreställ er vad funkofobi kan innebära för en människa med funktionsnedsättningar fysiska som psykiska? Många ser en person med normbrytande funktionsvariation som svag. Det finns ett subtilt förakt för svaghet, det är en av de otäcka grunderna till funkofobi. Man välkomnas inte in i en gemenskap, insatser man gjort negligeras eller nedvärderas orättvist. När jag möter funkofobi mår jag dåligt, blir passiv och inbunden. När jag bearbetat det ett tag blir jag arg och frustrerad. Förstår jag att det hela beror på okunskap och osäkerhet önskar jag att jag var bättre på att förklara. De flesta människors förståelse, respekt, empati växer med kunskap.

Ellika Stymne, V Hägersten

Valet i USA. Förhastat jubel?

Den första reaktionen är lättnad. I New York utbröt spontant jubel på gatorna.

Donald Trump är borta. Somliga verkar närmast uppleva det som slutet på en fientlig ockupation.

Man unnar väl människorna all glädje men därefter behövs några kalla eftertankar. Tänk om Trump var ett *symtom* på större, underliggande problem snarare än ett problem i sig.

För närvarande föser USA ett veritabelt, växande berg av olösta problem framför sig. Problem med valsystemet, sjukvårdsförsäkring, med miliser, med vapenlagarna, klimatförändringar, med valrörelser som i praktiken pågår i två år och tuggar i sig vanvettiga summor, med polisvåld mot afroamerikaner och med ett politiskt liv som spruckit upp i två oförsonliga läger som båda hatar varandra intensivt.

Den amerikanske journalisten, författaren och pessimisten Chris Hedges varnar: Joe Biden är troligen INTE mannen att lösa svåra, ingrodda samhällsproblem.

1. Först och främst har Biden redan högtidligt lovat Demokraternas förmögna donatorer att inget kommer att ändras med honom som president. Det kommer inte att få förekomma en massa elakt tal mot kapitalister. Inga reformer som går dem emot. Bernie Sanders och hans flock kommer inte att få något inflytande.

2. Republikanerna har behållit en stark ställning i representanthuset och rentav vunnit viktiga, lokala framgångar i senatsvalen. För att få igenom viktiga beslut *MÅSTE* Biden kohandla med republikanerna och i synnerhet med majoritetsledaren senator Mitch McConnell, gemenligen kallad "the do-nothing senator". En svårartad, politisk betong-

häck med en närmast outsinlig förmåga att bli sittande på misshagliga lagförslag.

3.

Vi har frågan om vad politiker Joe Biden egentligen är kapabel till. De flesta talar om Biden som en älskvärd politisk vindflöjel med en stadig hög av tvivelaktiga, politiska beslut i bagaget. En politiker som mest blev vicepresident för att Obama behövde en representativ, silverhårig, vit gentleman att visa upp.

Så inget väsentligt kommer troligen att kunna ändras under president Biden. De problem som landade Donald Trump i ovala rummet blir troligen kvar, olösta.

I värsta fall kommer president Biden bara hålla stolen varm för en *ny* högerpopulist som i motsats till Trump kan visa sig tålmodig och intelligent.

Trumps nederlag, nu på hösten 2020, kan lätt dölja att han, en totalt osannolik figur, kommit överraskande långt. Han lyckades 2016 både bräda ett helt koppel av mer kvalificerade kandidater från det republikanska partiet och till sist Hillary Clinton. Trump lyckades med detta utan att ha något av den budget, stöd av etablissemanget eller den organisation motståndarna hade. Han demonstrerade hur man vädjar till rasism och översittarinstinkter i opinionen. Han samspelade under bordet med vit-makt-grupper och väpnade miliser.

Viktigast av allt: Donald Trump demonstrerade hur man spelar ut arbetarklassens vrede och bitterhet mot etablissemanget till sin egen fördel. *FLER* röstade på honom nu på hösten 2020 än 2016.

Många, många hans väljare är fortfarande närmast fanatiskt trogna mot sin käre Donald Trump. De finns kvar. De väpnade miliserna finns kvar. Kanske väntar de bara på en ny "stark man".

Klas Sandberg, V-Enskede

Röda Röst

Månadens citat

"Hoppet i USA finns i den växande vänster rörelsen kring Bernie Sanders och Alexandria Ocasio-Cortez. Flera starka vänster röster ser ut att komma in i kongressen med politik för ekonomisk jämlikhet och klimat."
Nooshi Dadgostar i Aftonbladet

"Det handlar inte om Trump eller Biden. Det handlar om Trump eller demokrati."
Jonas Sjöstedt på Twitter

"En president som vägrar avgå. Anklagelser om valfusk som används för att misstänkliggöra den demokratiska processen. Domstolar som görs till verktyg i händerna på den härskande politiska klassen. Det som händer i USA:s presidentval är förvisso chockerande, men det är inte något nytt. Det kallas lawfare och har varit extremhögerens strategi i Latinamerika de senaste tio åren."
Kajsa Ekis Ekman i ETC

"I offered to help every single swing district Democrat with their operation. And every single one of them, but five, refused my help. And all five of the vulnerable or swing district people that I helped secured victory or are on a path to secure victory. And every single one that rejected my help is losing. And now they're blaming us for their loss."
Alexandria Ocasio-Cortez

"Why won't he concede? Why the frivolous lawsuits? Because a large, enraged group of followers who believe in a "stolen" election can be commercially, politically and psychologically useful for Trump. Also for the Republican party. Hence their silence."
Anne Applebaum, Twitter

Intervju med Lola Bodin, ordförande i Vänsterpartiet Birka-Vasa

Lola Bodin med Tantpatrullen. Foto: Birgitta Seveffjord.

Berätta lite om dig själv. Vad har du för bakgrund och hur blev du politiskt aktiv? Hur ser du din roll som ordföranden i V-Birka-Vasa?

Jag har varit politiskt engagerad sedan tonåren. Uppvuxen i Hjorthagen, där jag fortfarande bor. Där var arbetarrörelsen stark, sossarna och kommunisterna dominerade totalt. Jag var aktiv i FNL-rörelsen och det har betytt mycket för mitt fortsatta politiska engagemang. Jag var medlem och arbetade aktivt i en av organisationerna på vänsterkanten. Under hela min yrkeskarriär har jag varit aktiv, både lokalt och centralt, i Lärarförbundet. Som den föreningsmänniska jag är har jag idag uppdrag inom flera ideella organisationer, främst som kassör. Min roll som ordförande är att hålla ihop styrelsen och partiföreningen. Jag vill uppmuntra och stimulera till eget ansvar och initiativ. Se till att arbetet går framåt och utvecklas.

Vilka frågor är viktiga att driva lokalt? Har föreningen tagit ställning kring någon sådan viktig fråga?

Den fråga som lokalt överskuggar allt just nu är hur äldreomsorgen fungerar. Vi har många privata aktörer i våra stadsdelar Östermalm och Norrmalm. Främst inom hemtjänsten märks det med stor personalomsättning, dåliga arbetsvillkor och undermålig organisation och planering. Det är allt för många äldre som har upplevt att det är många olika personal som kommer hem till dem. Under Coronapandemin kan man se att det faktiskt går att organisera arbetet för att minimera antalet personer som går hem till brukarna. Under förra mandatperioden lyckades vi återföra privata äldreboenden till kommunal regi. Förskolan måste få ner antalet barn i barngrupperna, för att uppnå det behövs mer pengar i våra budgetar. Hur vi lyckas med klimatet är en övergripande fråga som vi måste bli bättre på. Vi vill dra vårt strå till stacken genom att lära oss själva och våra medlemmar mer genom föreläsningsserien som vi just nu genomför.

Hur påverkar Corona-krisen partiföreningens arbete? Har ni ställt om nu? Hur i så fall?

Vi har inte längre fysiska medlemsmöten eller andra aktiviteter i vår fina lokal Café Rosa Luxemburg på Sigtunagatan, förutom styrelsen som träffas där. Vi har initierat en föreläsningsserie på Zoom med tema "Coronapandemin - politiska visioner om framtiden". Rikard Warlenius, universitetslektor i humanekologi vid Göteborgs Universitet pratade om "Ekomarxism" och Johan Ehrenberg ETC om klimatet under rubriken "HOPPET – bara du kan rädda världen". Vi kommer fortsätta föreläsningsserien med intressanta föreläsare och diskussioner.

Det är en svår tid nu eftersom vi inte kan hålla fysiska möten, hur håller ni lågan brinnande?

Det är naturligtvis svårt framförallt att nå ut till nya medlemmar. Vi är många som saknar politiska diskussioner och sociala aktiviteter i vår lokal. Vår föreläsningsserie är ett sätt att hålla lågan brinnande.

Hur jobbar ni med att aktivera de nya medlemmarna?

Vi kontaktar nya medlemmar personligen, vi delger information och bjuder in till möten. Vi försöker vara lyhörda för vad de är intresserade av och hur de vill aktivera sig. När vi hade Röd lördag vid Odenplan var det många nya som kom och deltog.

Berätta lite om ert utåtriktade arbete, bland de boende i stadsdelen. I vilka kampanjer är era medlemmar mest involverade?

Förut, innan pandemin, genomförde vi Röd lördag vid Odenplan. Vi delade ut flygblad, bjöd på kaffe och samtalade med förbipasserande. Om vi var fler hade vi tid att prata och lära känna varandra i samtal med förbipasserade, vid flygbladsutdelning eller över en kopp kaffe.

Under våren och sommaren har det tyvärr legat nere. Vi har hängt på de kampanjer som partiet/distriktet anordnat. Avgiftsfri kollektivtrafik var mycket lyckad och sen valrörelsen förstås.

**Intervju av Monica Santa Cruz,
V Kungsholmen**